

ARSEN

LÜPEN

KİBAR HIRSIZ

MAURICE LEBLANC

ÇEVİRİ: SAFFET GÜNERSEL

pörtakal

ARSEN

LÜPEN

KİBAR HIRSIZ

MAURICE LEBLANC
ÇEVİRİ: SAFFET GÜNERSEL

MAURICE LEBLANC

Maurice Leblanc 11 Kasım 1864'te Rouen, Normandiya'da dünyaya geldi. Çeşitli ülkelerde eğitim hayatını sürdürdükten sonra hukuk fakültesinden ayrıldı. Paris'e yerleşen Leblanc romanlar ve öyküler yazmaya başladı. Eselerinde Gustave Flaubert ve Guy de Maupassant'dan etkilendiği görülür.

Leblanc, öykülerinden ziyade, *Je Sais Tout*'da 15 Temmuz 1905'te tefrika edilmeye başlanan "Kibar Hırsız" Arsen Lüpen karakterinin maceralarıyla üne kavuşmuştur. Dönemin polisiye furyasına kapılıp başka karakterler kaleme almayı denediyse de yine Arsen Lüpen'e dönmüş, bu macera 1930'lara dek sürmüştür.

Légion d'Honneur nişanına layık görülen Maurice Leblanc, 1941'de Perpignan'da hayatını kaybetmiştir. Étretat'daki evi, Arsen Lüpen Müzesi'ne dönüştürülmüştür.

Başlıca eserleri: *813*, *Kristal Tıpa*, *Herlock Şolme'se Karşı*, *Kibar Hırsız*, *Oyuk İğne'nin Esrarı*, *Kontes Cagliostro*, *Saat Sekizi Çaldı*.

BÖLÜMLER

- I. ARSEN LÜPEN'İN TUTUKLANIŞI / 7
- II. ARSEN LÜPEN HAPİSHANEDE / 31
- III. ARSEN LÜPEN'İN KAÇIŞI / 63
- IV. GİZEMLİ YOLCU / 95
- V. KRALIÇENİN KOLYESİ / 121
- VI. KUPA YEDİLİSİ / 149
- VII. MADAM IMBERT'İN KASASI / 205
- VIII. SİYAH İNCİ / 225
- IX. HERLOCK SHOLMES GEÇ KALİYOR / 249

I
ARSEN LÜPEN'İN
TUTUKLANIŞI

Bu kadar güzel bir yolculuk için ilginç bir son olmuştu. La Provence çok hızlı ve çok rahat bir transatlantikti. Kaptanından tayfasına kadar tüm mürettebat çok nazikti. Yolcular seçkin ve hoş insanlardı. Yeni insanlarla tanışmanın mutluluğu ve birlikte geçirdiğimiz eğlenceli vakit, yolculuğun güzel geçmesini sağlamıştı. Sanki ıssız bir adada tüm dünyadan kopmuş gibiydik, sadece birbirimizle muhatap oluyorduk.

Daha birkaç gün önce tanışan insanların hemen birbiriyle kaynaşmasını siz de tuhaf bulmuyor musunuz? Sonsuz gökyüzünün altında görkemli denizin insafına teslim olmuş kişilerin dar bir mekânda birkaç gün birlikte yaşamalarını... Uyum gibi gözüken okyanusun uğursuz suskunluğuna ya da gazabına, dalgalarının korkunç saldırılarına hep beraber göğüs germelerini...

Aslında yaşam dediğimiz şey bir tiyatro sahnesinden farksız. Bu sahnede gök gürültüsü de var, güneşin doğuşu da. Hem monotonluğun hem de çeşitliliğin sergilendiği bir

sahne bu. Belki de bu yüzden hayat dediğimiz bu kısa yolculuğa çıktığımızda hem heyecan hem de korku doluyuz.

Son zamanlarda okyanusu gemiyle aşmak insanı daha da heyecanlandırıyor. Küçük yüzen ada artık sizi kendinizi özgür hissettiğiniz bir dünyaya bağlıyor. Okyanusun ortasında bile sizi birleştiriyor. Telsiz telgraf sayesinde. Haberler size havasız bir boşluktan, gizemli bir yolla ulaşıyor. Görünmez haberlerin gönderildiği görünmez telgraf tellerini düşleyebilir misiniz? Buradaki esrarı açıklayamazsınız, bu harika iletişimi ancak rüzgârın kanatlarına benzetebilirsiniz.

İlk saatler hep bunları düşünmekle geçti. Zaman zaman ta uzaklardan gelen ve kulağımıza fısıldayan bu sesi can kulağıyla dinledik. İki arkadaşımınla haberleştim. Diğerleri de geride bıraktıklarına hüznü ya da neşeli telgraflarını gönderdi.

İkinci gün öğleden sonra fırtına çıktı. Fransa sahillerinden beş yüz mil açılmışken bir telsiz telgraf geldi:

Arsen Lüpen geminizdedir. Birinci mevkiye. Sarışın. Sağ kolunda bir yara var. Tek başına.

Sahte ismi R....

Aynı anda karanlık gökyüzünden korkunç bir patlama duyuldu. Telgrafın sonu bize ulaşmadan elektrik dalgaları kesiliverdi. Sadece Arsen Lüpen'in takma adının R harfiyle başladığını biliyorduk, o kadar.

Başka bir haber olsaydı bunu geminin kaptanı ya da komiseri kesinlikle saklardı. Ama bazen öyle olaylar olur ki bunu gizli tutamazsınız. Daha aynı gün ünlü Arsen Lüpen'in aramızda gizlendiğini hepimiz öğrendik.

Arsen Lüpen aramızdaydı! Aylardan beri marifetlerini gazetelerde okuduğumuz Kibar Hırsız, bizden biriydi. En yetenekli müfettişlerimizden Ganimard'a ölüm kalım mücadelesi verdirirken beklenmedik olayları birer maceraya dönüştüren bu gizemli adam gemideydi!

Genellikle şatoları ve salonları seçen becerikli centilmen! Bir gece Baron Schormann'ın evine girip eli boş çıkan, ama kartvizitinin arkasına "Kibar Hırsız Arsen Lüpen gene gelecek, eğer eşyalar gerçekten antikaysa," yazan adam! Arsen Lüpen, bin bir kılığa giren; yerine göre şoför, tenor, kitapçı, güçlü ve genç bir adam, ölmek üzere olan bir ihtiyar, Marsilyalı seyyar satıcı, Rus doktor ya da İspanyol boğa güreşçisi olabilen biri!

Düşünsenize, Arsen Lüpen bir transatlantiğin içinde dolaşiyor. Ne diyorum ben? Gemiden de beter. Birinci mevkiin müzik salonunda, yemek salonunda ya da sigara odasında. Arsen Lüpen! Belki de şu bey... Ya da şu ötede oturan... Komşu masadaki de olabilir... Kamaramı paylaştığım kişi olamaz mı?

Ertesi gün Bayan Nelly Underdown dayanamadı:

"Bu iş beş gün sürecek desenize! Dayanılır gibi değil. Umarım onu tutuklarlar!"

Sonra bana dönerek, “Bay d’Andrézy, kaptanı iyi tanıyorsunuz. Siz bu konuda bir şey öğrenemediniz mi?” diye sordu.

Keşke Bayan Nelly’nin merakını giderecek bir şeyler bilseydim! Bu güzel yaratık nereye gitse herkesin hayranlığını kolayca kazanabilecek bir kızdı. Güzelliği de zenginliği kadar baş döndürücüydü. Böyle birinin etrafında çapkın erkekler pervane gibi döner durur hep.

Bayan Nelly Paris’te büyümüştü. Annesi Fransız’dı. Şimdi Chicago’daki zengin babasını, yani Bay Underdown’u ziyarete gidiyordu. Arkadaşı Leydi Jerland da ona refakat diyordu.

Daha ilk görüşte onunla flört etmeyi kafama koydum. Yolcular arasındaki samimiyet işimi kolaylaştıracaktı. Ne var ki bakışlarım onun koskocaman ve simsiyah gözlerine takılınca basit bir flört için neden bu kadar heyecanlandığımı anlamadım. İltifatlarıma ölçülü yanıtlar veriyor, anlattığım fıkralara gülüyor ve başımdan geçenlerle ilgileniyordu. Tüm çabalarım sonunda biraz da olsa sempatisini kazanmış gibiydim.

Belki de çekinmem gereken tek rakibim vardı: Oldukça şık ve yakışıklı bir delikanlı. Genç kız onun suskun davranışlarını benim Parislilere özgü taşkınlığıma yeğleyebilirdi.

Genç kız anlattıklarımı dinlerken o delikanlı da Bayan Nelly’nin etrafını çeviren hayranları arasındaydı. Güvertedeki salıncaklı rahat koltuklara oturmuştuk. Bir akşam

önceki fırtınadan sonra gökyüzü aydınlanmış, ortalıkta büyüleyici bir atmosfer oluşmuştu.

“Ben de pek fazla bir şey bilmiyorum, efendim,” diye cevap verdim. “Ama Lüpen’in düşmanı, emektar Ganimard gibi bir soruşturma açamaz mıyız bu gemide?”

“Çok hızlı ilerlemiyor musunuz?”

“Hayır hanımefendi. Bu o kadar zor bir mesele değil ki.”

“Bence çok zor.”

“Çözmek için elimizde hangi ipuçlarının olduğunu unutunuz mu?”

“Neymiş onlar?”

“Her şeyden önce Lüpen, ‘R’ ile başlayan bir isim altında gizleniyor.”

“Zayıf bir ipucu.”

“Tek başına yolculuk yapıyor.”

“Bu yeterli mi?”

“Sarışın.”

“Ee?”

“Yolcu listesine bakarak onun kim olduğunu bulabiliriz.”

Liste cebimdeydi; çıkarıp isimleri okumaya başladım:

“Burada adı ‘R’ ile başlayan on üç kişi var.”

“Sadece on üç kişi mi?”

“Evet, bunlar birinci mevkidekiler. Gördüğünüz gibi dokuzu kadın; yanlarında çocukları ve hizmetçileri var. Geriye tek başına yolculuk yapan dört kişi kalıyor: Marki de Raverdan...”

“Kendisi elçilikte sekreterdir. İyi tanırım,” diye sözümü kesti Bayan Nelly.

“Binbaşı Rawson...”

“Amcam olur,” dedi biri.

“Bay Rivolta...”

“Burada!” diye bizim gruptan biri seslendi. Simsiyah sakallı bir İtalyandı bu.

Bayan Nelly güldü:

“Beyefendi sarışına pek benzemiyor.”

“O zaman bu listenin en sonundaki isim aradığımız kişi olacak.”

“Yani?”

“Yani Bay Rozaine. Bay Rozaine’i tanıyan biri var mı aramızda?”

Herkes sustu. Bayan Nelly, ona ilgisiyle beni rahatsız eden, sessiz ve yakışıklı delikanlıya dönerek sordu:

“Niye cevap vermiyorsunuz, Bay Rozaine?”

Hepimiz ona döndük. Sarışındı. Doğrusunu isterseniz şaşırmışım. Üzerimize çöken bu sıkıntı verici sessizlik yalnız bizi değil, ötekileri de etkilemişti. Öte yandan genç adamın davranışlarında şüphe çekecek hiçbir şey yoktu.

“Niye mi cevap vermiyorum? Adıma, tek başıma yolculuk ettiğime ve saçımın rengine bakarak aranan kişinin ben olduğuma karar verdim. Bu yüzden tutuklanmam gerekir diye düşünüyorum.”

Bunları söylerken komik bir hal aldı. İki çizgiden oluşan ince dudakları sanki daha da inceldi. Yüzü soldu.

Elbette dalga geçiyordu. Yine de yüzündeki ifade ve davranışı bizi etkilemişti. Bayan Nelly safça sordu:

“Ama sizin kolunuz yaralı değil, değil mi?”

“Doğru. Yaram yok.”

Sinirli bir hareketle gömleğinin yenini yukarı sıvayarak çıplak kolunu uzattı.

Aynı anda aklıma bir şey geldi. Bakışlarım Bayan Nelly'ninkiyle buluştu.

Genç adam sol kolunu göstermişti!

Bu duruma açıklık kazandırayım derken Bayan Nelly'nin refakatçisi Leydi Jerland koşarak yanımıza geldi. Hemen etrafını sardık. Kadın güçlükle kekeledi:

“Mücevherlerim... İncilerim... Hepsi çalındı!”

Hayır, sonradan gördük ki hepsi çalınmamıştı.

Elmas mücevherlerin, gerdanlığın ve bileziklerin en iri taşlıları değil, en ufakları yani en az yer tutan; yükte hafif, pahada ağır olanları aşırılmıştı!

Bu iş güpegündüz, Leydi Jerland'ın çay içmeye gittiği saatte gerçekleşmişti. Koridorda onca insanın bulunduğu sırada kamaranın kapısını kırıp ufacık bir şapka kutusunun içinde saklı mücevherleri bulup aralarından seçim yapmak her babayiğidin işi değildi.

Hepimizin aklından aynı şey geçti. Hırsızlık olayı duyulduğunda herkes aynı fikirdeydi. Bu, Arsen Lüpen'in işiydi!

Öğlen yemeğinde Rozaine'in her iki yanındaki iskemle boş kaldı. Aynı günün akşamı onun tutuklanmış olduğu dedikodusu dolaşmaya başladı.

Ufak tefek oyunlar oynamaya başladık. Dans ettik. Özellikle Bayan Nelly o kadar şen ve şakraklı ki başlangıçta Rozaine'in kur yapmasından hoşlansa da şimdi onu unutmuşa benziyordu.

Genç kızın güzelliği ve kibarlığı beni büyülemişti. Gece yarısına doğru, parlak ayışığının altında kendisine aşkımlı ilan ettim. Bundan hoşlanmadığı söylenemezdi doğrusu.

Ertesi gün Rozaine'in serbest bırakıldığını duyunca hepimiz şaşırıldık. Hakkındaki suçlamaları doğrulayacak hiçbir kanıt bulunamamıştı.

Kendisi Bordeaux'da saygın bir iş adamının oğluydu; belgeleri kusursuzdu. Ayrıca iki kolunda da yara izi yoktu.

Rozaine'i çekemeyenler, "Nüfus kâğıdı mı? Arsen Lüpen isterse size onlardan tonla getirir!" diye dalga geçtiler. "Yara izi mi? Belki de hiç yaralanmadı ya da o izi siliverdi!"

Hırsızlığın gerçekleştiği saatte Rozaine'in güvertede doluşmakta olduğu ileri sürülünce de, "Arsen Lüpen gibi biri, hırsızlık yaptığında ille de o yerde bulunacak değil ya," diye yanıt verdiler.

Bu saçma düşünceler bir yana bırakılırsa, en kuşkulu insanın bile göz ardı edemeyeceği bir gerçek çıkıyordu ortaya: Rozaine'in dışında tek başına yolculuk yapan, sarışın ve adı 'R' harfiyle başlayan kim vardı? Telgrafta ima edilen Rozaine değilse kimdi?

Genç adam öğle yemeğinden birkaç dakika önce aramıza katılma cesareti gösterdiğinde Bayan Nelly ile Leydi Jerland kalkıp uzaklaştılar.

Bir bakıma iyi de oldu, çünkü korkuyorlardı.

Bir saat sonra elle yazılmış bir pusula gemide dolaştırılarak her mevkideki yolculara ve gemi mürettebatına sunuldu:

Bay Louis Rozaine, Arsen Lüpen'i ya da mücevherleri çalanı bulana on bin frank verecektir.

“Bana yardım edecek biri çıkmazsa bu işin altından tek başıma kalkarım,” dedi Rozaine kaptana.

“Rozaine Arsen Lüpen'e karşı! Yoksa 'Arsen Lüpen Arsen Lüpen'e karşı mı demeliyiz?’” şeklinde mırıldanmalar da eksik değildi. Doğrusu bu savaş ilginç olacağına benziyordu.

Aradan iki gün geçti.

Rozaine'in arayıp sormadığı yer kalmadı. Tayfaların arasına girip onlara sorular yöneltti. Her tarafı didik didik aradı. Geceleri her köşe başında gölgesi görünür oldu.

Kaptan da bu işe adamakıllı el attı. Gemi tepeden tırnağa araştırıldı; bakılmadık köşe kalmadı. Hiç kimsenin gözünün yaşına bakmadan tüm kamaralar arandı. Mücevherler herhalde bir yerde saklıydı.

Bayan Nelly, “Herhalde bir şey bulacaklar, değil mi?” diye sordu. “Sihirbaz bile o elmaslarla incileri görünmez hale getiremez!”

“Çok doğru,” dedim. “Ama şapka astarlarından ceket ceplerimize kadar her yere bakmaları gerek.”

Kendisine 9x12'lik Kodak marka fotoğraf makinemi gösterdim. Onunla Bayan Nelly'nin birkaç fotoğrafını çekmiştim.

"Şu ufacık makinede Leydi Jerland'ın mücevherleri saklanamaz mı yani? Resim çeker gibi yaparak milleti uyutabilirsiniz."

"Bir yerde okudum, ardında iz bırakmayan hiçbir hırsız yokmuş."

"Öyle bir hırsız var; Arsen Lüpen."

"Nasıl yani?"

"Çünkü o sadece hırsızlığı değil, kendini ele verecek ipuçları bırakmamayı düşünür de ondan."

"Oysa başlangıçta siz daha umutluydunuz?"

"Ama onun yaptığı işleri gördükten sonra..."

"Sizce ne yapmalıyız?"

"Bana kalırsa boşu boşuna zaman kaybediliyor."

Gerçekten de sorgulamalar olumlu bir sonuç vermedi. Her türlü uğraş boşa çıktı. Bu arada da kaptanın saati çalındı.

Kaptan hiddetten köpürürken tüm önlemleri bir kat artırdı. Gözünü Rozaine'den ayırmaz oldu. Onu defalarca sorguya çekti.

Ertesi gün nasıl olduysa kaptanın saati ikinci kaptanın yakalıkları arasında bulundu.

Tüm bunlara mucize mi demeliydi? Arsen Lüpen bir yandan alaycı tavrını ortaya koyarak mesleğindeki yeteneğini kanıtlarken, amatörlere de sanki ders veriyordu. Yazdığı oyuna en çok kendi gülen bir yazar gibiydi.

Mesleğinde bir 'sanatkâr' olduğu kesindi! Ve ben asık suratlı, sessiz Rozaine'e bakarak bu tuhaf insanın iki ayrı role soyunduğunu düşündükçe ona ister istemez hayran kalıyordum.

İki gece önce o gece nöbet tutan görevli kaptan köprüsünün en kuytu yerinde bir insanın inlediğini işitti. Yaklaşmış baktı. Bir adam boylu boyunca yerde yatmaktaydı. Başını bir şalla sarılmış, elleri de kalın bir iple bağlanmıştı. Saldırıya uğramış ve soyulmuştu.

Bu adam Rozaine'di!

Çengelli iğneyle ceketine iliştirilen bir kartvizitte şunlar yazılıydı:

Arsen Lüpen, Bay Rozaine'in on bin frankını zevkle kabul eder.

Aslında çalınan cüzdanın içinde yirmi bin frank vardı.

Tabii herkes yine zavallı adamı suçladı. Bunu bilerek yaptığı ileri sürüldü. Ne var ki bir insanın kendi kendini böylesine bağlaması imkânsızdı. Ayrıca karttaki yazı Ro-

zaine'inkine hiç uymuyordu. Buna karşın Arsen Lüpen'in eski gazete küpürlerinden birindeki el yazısına çok benziyordu.

O zaman Rozaine Arsen Lüpen değildi! Rozaine Rozaine'di; yani Bordeaux'lu tüccarın oğlu!

Ve Arsen Lüpen'in varlığı herkesi korkutmaya devam etti.

Kimse kamarasında yalnız kalmayı göze alamıyordu. Hele geminin kuytu bir yerinde tehlikeye atılmaya hiç kimsenin niyeti yoktu. Herkes artık en güvendiği kişilerle konuşuyordu. Sıkı fıkı olanlar arasında bile içgüdüsel bir korku ön plana çıkıyordu. Bundan böyle tehdit tek bir kişiden gelmeyeceği için durum daha da ürkütücüydü. Artık herkes Arsen Lüpen olabilirdi. Hayal gücümüz ona sınırsız ve olağanüstü bir güç yakıştırıyordu. Herkes onu en akla gelmez kılıkta gözünde canlandırıyordu. Artık saygın Binbaşı Rawson da, hatta Marki de Raverdan da, herkes şüpheliydi! Adının baş harfinin belli olmasının bir anlamı kalmadığına göre Arsen Lüpen çocukları ve hizmetçisiyle birlikte yolculuk eden bir kadın kılığına bile girmiş olabilirdi.

İlk gelen haberlerde kayda değer bir şey yoktu. En azından kaptan öyle söylüyordu.

Ve bu sessizlik bizleri daha fazla tedirgin ediyordu.

Gün bitmek bilmedi. Herkes korku içinde, bir uğursuzluk olacak diye bekliyordu. Bu kez basit bir hırsızlık olmaya-

caktı belki de. Bir cinayet, belki de bir ölüm gerçekleşecekti. Arsen Lüpen'in sadece iki önemsiz soygunla yetineceğine kimse inanmıyordu. Yetkililerin elinden hiçbir şey gelmezken o, geminin mutlak hâkimi olmuştu. Ne isterse onu yapabilirdi. Artık herkesin malı ve canı onun merhametine kalmıştı.

Bense her geçen saatin zevkini çıkarıyordum, çünkü korku dolu Bayan Nelly tüm olanlardan sonra aradığı koruma ve güvenceyi bende bulmuştu. Ona her bakımdan yardımcı olabildiğim için mutluydum. Bizi birbirimize yakınlaştırdığı için içimden Arsen Lüpen'i kucaklamak geliyordu. Kurduğum en güzel hayalleri ona borçlu değil miydim? Ne yalan söyleyeyim, hep aşk hayalleriydi bunlar. Öte yandan tüm bu hayallerimin Bayan Nelly'yi hiç de rahatsız etmediğini hissediyordu. Gülen gözlerine baktıkça hayaller kurmaya devam ediyordum. Yumuşak sesi her geçen gün umutlarımı arttırıyordu.

Amerika sahilleri görününceye dek küpeştenin parmaklıklarına dayanarak bekledik.

Araştırmaya son verildi.

Herkes merak içindeydi. Birinci mevkiden tutun da mültecilerin toplandığı ara güvertedekilere kadar tüm yolcular bir türlü çözülemeyen meselenin aydınlanacağı dakikayı bekliyordu. Hangimiz Arsen Lüpen'di? O ünlü Arsen Lüpen hangi isim ve maske altında gizlenmişti?

Derken beklenen dakika geldi çattı. Yüz yıl yaşasam bu olayın ayrıntılarını unutamam.

“Ne kadar da solgunsunuz, Bayan Nelly,” dedim genç kıza. Koluma yaslanırken bayılacak gibi olmuştu.

“Siz de,” diye cevap verdi bana. “Çok farklı görünüyorsunuz.”

“Düşünsenize! Şu heyecanlı dakikayı sizinle geçiriyorum. Çok mutluyum, Bayan Nelly. Sanırım şu anda aklımdan geçenler...”

Öylesine heyecanlı ve korku doluydu ki beni dinlemedi bile.

Yolcuların ineceği merdiven rıhtıma uzatıldı. Karaya çıkma emri henüz verilmemişken gümrük memurlarıyla birkaç üniformalı adam ve postacı gemiye bindi.

Bayan Nelly kekeledi:

“Gemi yanaşmadan Arsen Lüpen uçup kaçmışsa hiç şaşmam.”

“Belki de tutuklanarak rezil olmaktansa kendini denize atmıştır.”

“Alay etmeyin!” Genç kız kızmıştı.

Birden irkildim. Onun sorusuna karşılık, “Şu merdivenin sonundaki kısa boylu, yaşlı adamı gördünüz mü?” dedim.

“Yeşil redingotlu, elinde şemsiye olanı mı?”

“İşte o Ganimard.”

“Ganimard mı?”

“Evet, Arsen Lüpen’i tutuklamaya yemin etmiş olan ünlü müfettiş. Şimdiye kadar sahilden gemiye neden haber uçurulmadığını daha iyi anlıyorum. Ganimard oradaydı çünkü. İşine kimsenin burnunu sokmasına izin vermez.”

“Yani sizce Arsen Lüpen yüzde yüz tutuklanacak, öyle mi?”

“Kim bilir? Konu Arsen Lüpen olunca hep sıradışı bir şeyler oluyor...”

“Ah,” dedi bir kadının acımasız merakıyla, “Onun yakalanışını bir görsem...”

“Sabredelim bakalım. Arsen Lüpen de düşmanının kendisini beklediğini fark etmiş olmalı. Karaya en son kendisi çıkacak herhalde; o zamana kadar rakibinin gözleri yorulsun diye!”

Yolcular gemiden inmeye başladı.

Şemsiyesine dayanmış olan Ganimard itişip kakışan kalabalığa aldırış etmeden soğukkanlılıkla bekliyordu. Arkasında duran bir denizci, arada bir ona bir şeyler söylüyordu.